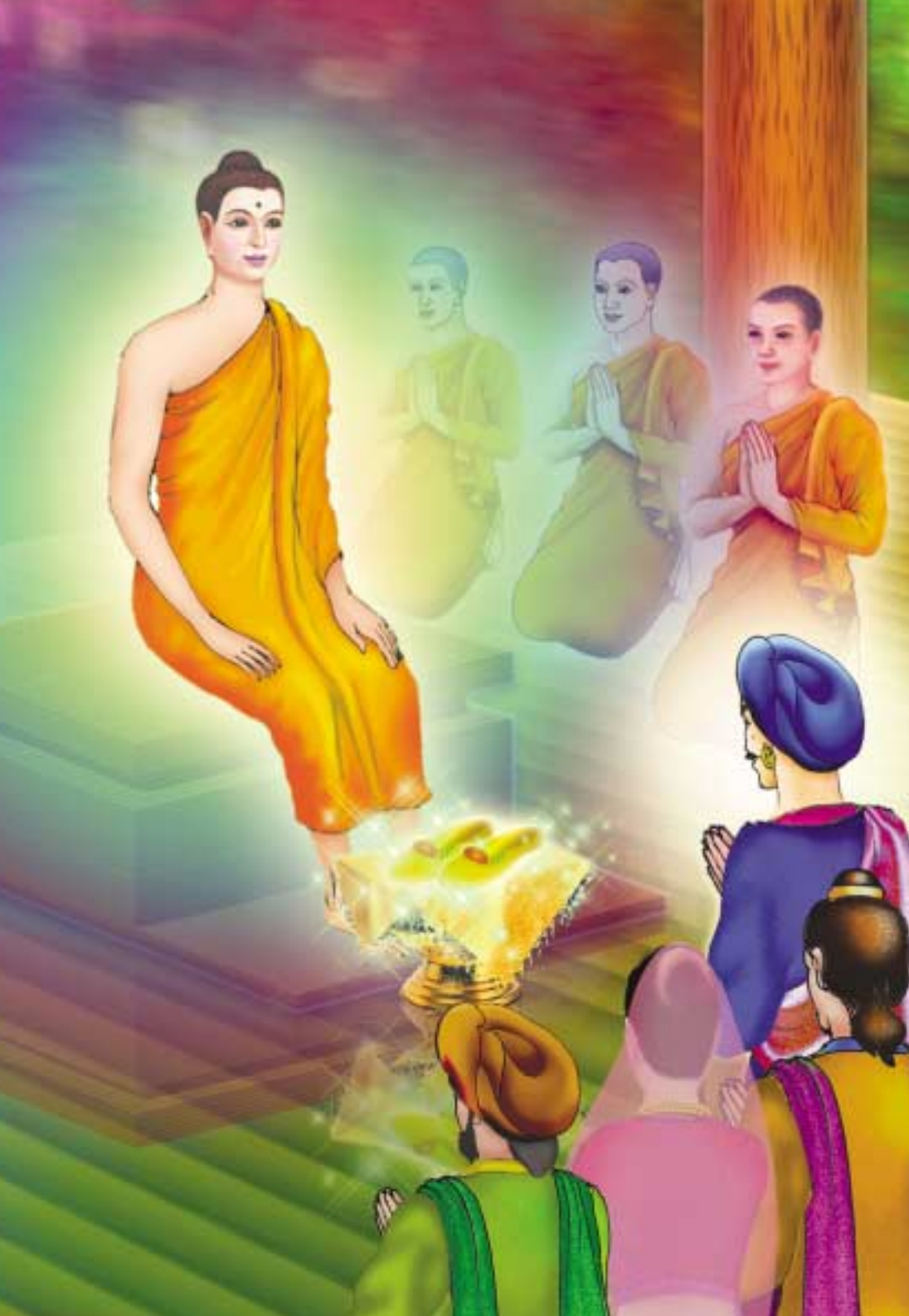

อ ๑ นั ๑ ง สั ๑ ถ ๑ ว ๑ ย ร ๑ อ ๑ ง เ ๑ ๑ ๑

เราได้อวยรองเท้าแด่พระพุทธเจ้า พระนามว่ากุสันธะ
ผู้เป็นปราชญ์ มีบาปอันลอยแล้ว อยู่จบพรหมจรรย์ ผู้ซึ่งกำลัง
เสด็จดำเนินไปสู่ที่พักกลางวัน ด้วยผลแห่งทานนั้น เราไม่เคย
รู้จักทุกข์เลย นี่เป็นผลแห่งการอวยรองเท้า

อานิสงส์ถวายเป็นพุทธบูชา

๕๕

สรรพสัตว์ทั้งหลายล้วนปรารถนาความสุข ความอบอุ่นใจ และความปลอดภัยในชีวิตด้วยกันทั้งนั้น ทุกชีวิตพยายามแสวงหาสิ่งที่พึงที่ระลึกที่แท้จริง แต่หลายชีวิตก็ยังไม่พบ และยัง ไม่ทราบว่า ที่พึงที่ระลึกที่แท้จริงนั้นคืออะไร อยู่ที่ตรงไหน จะ เข้าถึงได้ด้วยวิธีการใด ยิ่งดิ้นรนแสวงหาก็กยิ่งเพิ่มพูนความทุกข์ หนักขึ้นไปอีก เพราะไปแสวงหาไม่ถูกวิธีการ แต่ถ้าหากทุกคน ในโลกได้รู้วิธีการแสวงหาสภาวะที่ถูกต้อง โดยการแสวงหากลับ เข้าไปสู่ภายในตัวของเราเอง ตรงศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ก็ จะพบกับที่พึงที่ระลึกอันประเสริฐคือพระรัตนตรัย และจะพบกับ ความสุขที่แท้จริงที่ปรารถนามายาวนาน

พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสไว้ใน สกยสูตร ว่า

“ผู้ใดลอยบาปทั้งหมดแล้ว เป็นผู้ปราศจากมลทิน มี จิตตั้งมั่นดีแล้ว ดำรงตนมั่น ก้าวล่วงสงสารได้แล้ว เป็นผู้ สำเร็จกิจ เป็นผู้บริบูรณ์ด้วยคุณมีศีล เป็นต้น ผู้นั้นอันตัณหา และทิฐิไม่อาศัยแล้ว เป็นผู้คงที่ บัณฑิตกล่าวว่า เป็นพราหมณ์ ผู้ใดมีกิเลสสงบแล้ว ละบุญและบาปได้แล้ว ปราศจากธุลีกิเลส รู้โลกนี้และโลกหน้า ล่วงชาติขราและมรณะได้ ผู้คงที่ เห็นปานนั้น บัณฑิตกล่าวว่า เป็นสมณะ”

นี่เป็นพุทธวจนะที่พระพุทธองค์ทรงตอบคำถามของ

อานิสงส์ถวายรองเท้า

๕๖

สภียปริพาชก ซึ่งเป็นนักบวชนอกพระพุทธศาสนาว่า ลักษณะของพราหมณ์และสมณะที่แท้จริงในโลกนี้เป็นอย่างไร เพราะชาวโลกถือกันว่า ผู้ที่แสดงตนว่าเป็นพราหมณ์หรือสมณะนั้น เป็นบุคคลที่ควรเคารพนอบน้อม ควรให้การต้อนรับ เพียงแต่ไม่ทราบว่าคุณสมบัติของพราหมณ์และสมณะหรือพระแท้ในอุดมคตินั้นเป็นอย่างไร สภียปริพาชกเมื่อได้คำตอบที่ชัดเจนอย่างนั้น จึงบังเกิดความศรัทธาเลื่อมใส ถึงกับยอมแสดงตนเป็นสาวก และขอออกบวชในพระธรรมวินัยที่พระพุทธองค์ทรงแสดงไว้ดีแล้ว

*เมื่อพระสภียะบรรลุลุทธิธรรมเป็นพระอรหันต์แล้ว ก็ระลึกชาติย้อนกลับไปดูการสร้างบารมีในอดีตของตนว่า ท่านสั่งสมบุญอะไรมา ที่เป็นเหตุให้ได้มาพบพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และได้บรรลุลุทธิธรรมเป็นพระอรหันต์ เมื่อย้อนไปดู ก็พบว่าในสมัยของพระกกุสันธสัมมาสัมพุทธเจ้าโน้น ท่านเคยถวายรองเท้าแด่พระพุทธองค์ บุญนั้นส่งผลให้ท่านท่องเที่ยวอยู่ในสองภพภูมิเท่านั้น คือเสวยสุขในโลกสวรรค์และในมนุษย์โลก ไม่เคยพลัดตกไปในอบายภูมิเลย จะเดินทางใกล้ไกลก็สะดวกสบายปลอดภัย ได้รับการต้อนรับเป็นอย่างดี

*มก. เล่ม ๕๒ หน้า ๑๒, เล่ม ๔๗ หน้า ๔๗๑

อานิสงส์ถวายเป็นพุทธบูชา

๕๓

มาในภพชาตินี้ ท่านเกิดเป็นลูกของปริพาชกคนหนึ่ง เมื่อเจริญเติบโตขึ้นได้บวชเป็นปริพาชก เรียนศาสตร์ต่างๆ เป็นมหาวาทีผู้ไม่มีใครสามารถโต้ว่าทะเล้นวันหนึ่งมหาพรหม ซึ่งก็คืออดีตมารดาของท่าน เนื่องจากนางเบียดเบียนของความ เป็นหญิง จึงตั้งใจบำเพ็ญตบะจนได้ฌานสมาบัติ พอละจาก อดภพนี้ ได้ไปบังเกิดเป็นท้าวมหาพรหม เกิดเป็นห่วงลูกชายว่าจะไม่ได้พบพระพุทธเจ้า จึงลงมาจากพรหมโลก เพื่อมา ผูกปัญหา ๒๐ ข้อ ให้ทองจำเอาไว้ แล้วได้สั่งความเอาไว้ว่า

“หากสมณะหรือพราหมณ์ผู้ใด สามารถพยากรณ์ปัญหา นี้ได้ ก็พึงประพฤติพรหมจรรย์ในสำนักของสมณะหรือพราหมณ์ ผู้นั้นเถิด” สกียปริพาชกทองจำเอาคำถามทั้งหมด แล้วเข้าไป หาสมณพราหมณ์ผู้เป็นคณาจารย์ ที่ชนส่วนใหญ่ยกย่องว่าดี ว่าเก่ง รวมไปถึงครูทั้ง ๖ ได้ถามปัญหาเหล่านั้นกับเจ้าลัทธิต่างๆ ซึ่งเจ้าลัทธิเหล่านั้นเมื่อถูกถามปัญหาก็กังเริดไม่ได้ แล้วยังแสดงความขัดเคือง ไม่พอใจที่มาถามอย่างนั้น

เมื่อเห็นว่าถามเจ้าลัทธิคนไหนๆ ก็ตอบไม่ได้ จึงคิดว่า พระสมณโคดมเป็นคณาจารย์ที่มีชื่อเสียง ได้รับการยกย่องไปทั่วทั้งชมพูทวีป แม้ว่าพระองค์จะยังเป็นหนุ่ม แต่ท่านก็เป็นผู้มีฤทธิ์ มีอานุภาพมากจึงตัดสินใจเดินทางไปเฝ้าพระผู้มีพระภาค-เจ้า ที่พระวิหารเวฬุวัน ครั้นผ่านการปราศรัยพอให้ระลึกถึงกัน

อานิสงส์ถวายเป็นพุทธบูชา

๕๘

สภียะได้ทูลถามว่า “ข้าพระองค์ผู้มีความเคลือบแคลงสงสัยเดินทางมาเพื่อหวังจะทูลถามปัญหากับพระองค์ เมื่อข้าพระองค์ทูลถามแล้ว ขอบงตรัสพยากรณ์แก่ข้าพระองค์ตามลำดับปัญหาให้สมควรแก่ธรรมด้วยเถิด” พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสว่า “ดูก่อนสภียะ ท่านเดินทางมาไกล ประรณานจะถามข้อใดจงถามมาเถิด เราจะกระทำที่สุดแห่งปัญหาเหล่านั้น จะพยากรณ์แก่ท่านตามลำดับปัญหาให้สมควรแก่ธรรม”

สภียะปริพาชกดำริว่า น่าอัศจรรย์จริงหนอ ที่ผ่านมาระไรไม่ได้แม้เพียงการให้โอกาสจากสมณพราหมณ์เหล่าอื่นเลย พระสมณโคดมทรงให้โอกาสนี้แก่เราแล้ว ท่านเกิดปีติโสมนัสได้กราบทูลถามปัญหาว่า “บัณฑิตกล่าวว่าบุคคลผู้บรรลุอะไรว่าเป็นภิกษุ กล่าวว่าบุคคลว่าผู้สงบเสงี่ยมด้วยอาการอย่างไร กล่าวว่าบุคคลว่าผู้ฝึกตนแล้วอย่างไร และอย่างไรบัณฑิตจึงกล่าวว่าบุคคลว่าผู้รู้ ข้าแต่พระผู้มีพระภาคเจ้า ได้โปรดตรัสพยากรณ์แก่ข้าพระองค์เถิด”

พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสพยากรณ์ว่า “ดูก่อนสภียะ ผู้ใดถึงความดับกิเลสด้วยมรรคที่ตนอบรมแล้ว ข้ามความสงสัยเสียได้ ละความไม่เป็นและความเป็นได้เด็ดขาด อยู่จบพรหมจรรย์ มีภพใหม่สิ้นแล้ว ผู้นั้นบัณฑิตกล่าวว่า เป็นภิกษุ ผู้ใดอบรมอินทรีย์แล้ว เทางตลอดโลกนี้และโลกอื่น ทั้งภายในและภายนอก

อานิสงส์ถวายเป็นพุทธบูชา

๕๕

ในโลกทั้งปวง รอเวลาสิ้นชีวิตอยู่ อบรมตนแล้ว ผู้นั้นบัณฑิต
กล่าวว่า ผู้ฝึกตนแล้ว”

สภียปริพาชกได้ฟังคำตอบที่ถูกต้องเช่นนั้น ก็เกิดความ
ชื่นชมอนุโมทนาภาสิตของพระองค์ แล้วถามปัญหาทีละข้อๆ
จนครบทั้ง ๒๐ ทุกคำถามเป็นคำถามที่น่าตอบและน่ารู้ทั้งนั้น
แต่หลวงพ่อบอกมาเรื่อยๆ ตามสมควรแก่เวลา เมื่อจบทั้ง ๒๐
คำถามแล้ว สภียปริพาชกบังเกิดความเลื่อมใสในพระพุทธองค์
ยิ่งนัก ท่านลุกขึ้นประนมอัญชลีชมเชยพระพุทธองค์ว่า “ข้าแต่
พระผู้มีพระภาคเจ้า ผู้มีพระปัญญาเสมอด้วยแผ่นดิน พระองค์
เป็นผู้ถึงที่สุดแห่งทุกข์ เป็นพระอรหันต์ ผู้ตรัสรู้เองโดยชอบ
มีพระปัญญามาก พระองค์ทรงช่วยให้ข้าพระองค์ข้ามพ้นความ
สงสัย

ภาสิตของพระองค์แจ่มแจ้งยิ่งนัก พระองค์ทรงประกาศ
ธรรมโดยอเนกปริยาย เปรียบเหมือนหงายของทีคิดว่า เปิดของ
ที่ปิด บอกทางแก่ผู้หลงทาง หรือตามประทีปในที่มืด ด้วยหวังว่า
ผู้มีจักขุจักเห็นรูปได้ฉะนั้น ข้าพระองค์ขอถึงพระผู้มีพระภาค-
กับทั้งพระธรรมและพระสงฆ์ว่าเป็นสรณะ ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ
ขอให้ข้าพระองค์พึงได้บรรพชาอุปสมบทในสำนักของพระองค์
ด้วยเถิด”

อานิสงส์ถวายเป็นพุทธบูชา

๖๐

ต่อมาเมื่อท่านได้รับอนุญาตให้อุปสมบทแล้ว ก็หมั่น
ปรารภความเพียร ไม่ประมาท ไม่นานนักก็ได้บรรลุนิพพานเป็น
พระอรหันต์ ท่านเปล่งอุทานถึงผลบุญ ที่ได้ทำเอาไว้ว่า “เราได้
ถวายรองเท้าแด่พระพุทธเจ้า พระนามว่ากุกุสันธะ ผู้เป็นปราชญ์
มีบาปอันลอยแล้ว อยู่จบพรหมจรรย์ ผู้ซึ่งกำลังเสด็จดำเนินไป
สู่ที่พักกลางวัน ด้วยผลแห่งทานนั้น เราไม่เคยรู้จักทุกข์เลย
นี่เป็นผลแห่งการถวายรองเท้า เราเผากิเลสทั้งหลายแล้ว กิจใน
พระพุทธศาสนาเราได้ทำเสร็จแล้ว”

ทุกท่านคงได้เห็นแล้วว่า การถวายรองเท้าเป็นการ
ถวายยานพาหนะ เพื่อให้ได้ยานพาหนะแก้วน้าไปสู่อายตนะ-
นิพพานต่อไป การถวายทานถูกทักษิณียบุคคล กระแสธารแห่ง
บุญก็ส่งผลต่อเนื่อง ไม่ขาดสาย ทำให้ไม่พลัดตกไปในอบายภูมิ
มีแต่ไปบังเกิดในสุคติโลกสวรรค์ อีกทั้งยังเป็นพลวปัจจัยให้ได้
บรรลุมรรคผลนิพพาน ความเลื่อมใสในพระสัมมาสัมพุทธเจ้านั้น
แม้ว่าพระองค์จะทรงพระชนม์ชีพอยู่หรือว่าดับขันธปรินิพพาน
ไปแล้วก็ตาม ย่อมได้อานิสงส์ใหญ่เท่ากัน เพราะพระสัมมา-
สัมพุทธเจ้าเป็นอจินไตย ดังนั้นให้ทุกท่านหมั่นตรีกะลิกนิทถึง
คุณของพระรัตนตรัย เจริญพุทธธานุสติมีพระพุทธเจ้าเป็นอารมณ์
กันให้มากๆ แล้วจะได้เข้าถึงแก่นแท้แห่งพุทธภาวะภายในคือ
พระธรรมกายกันทุกๆ คน